

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: Y. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. evropským advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, P.O. Box 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2016, č.j. OAM-7/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3.2.2016, č.j. OAM-7/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“, se pro vady řízení a nezákonnost **ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2016, č.j. OAM-7/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s tím, že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 21.5.2016.

Žalobce namítal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod zajištění uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí tedy, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. Ustanovení, na základě kterých dochází k zásahu do základních práv jednotlivce, je vždy potřeba dle žalobce vykládat restriktivně. Vymezením

pojmu veřejný pořádek se ve své judikatuře věnoval Nejvyšší správní soud. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde je uvedeno, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Dále poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, ve kterém je uvedeno, že „skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“ Žalobce trval na tom, že z žalobou napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem žalovaný spatřuje skutečnost, aktuálnost a závažnost tohoto ohrožení. V této skutečnosti spatřuje žalobce deficit žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 68 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), což dle jeho názoru způsobuje nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce nepopírá, že v době stanovené k vycestování v rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky nevycestoval a nadále zde legálně pobýval, ovšem odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný pouze poukazuje na jednání žalobce s tím, že toto jednání zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze považovat dle žalobce za dostatečné ve smyslu § 68 správního řádu. Chybí zde dle jeho názoru hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný dle žalobce nikterak nezdůvodňuje, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat.

Žalobce dále zdůraznil, že podmínkou pro možnost zajištění cizince dle § 46a je nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Dle žalobce se však s touto otázkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. Aby mohlo být rozhodnutí o nemožnosti uložení žádné z alternativ zvláštních opatření považováno za přezkoumatelné, je dle žalobce nutné, aby se správní orgán vyjádřil ke každé z alternativ a uvedl, z jakého důvodu nelze danou alternativu uplatnit. Žalovaný se však omezil na pouhé konstatování, že žalobce „na území ČR nikoho nemá a nemá ani žádnou adresu pobytu“. Takové odůvodnění je však dle žalobce nepřezkoumatelné, neboť ustanovení § 47 zákona o azylu totiž nepředpokládá, že žadatel o mezinárodní ochranu má určitou stálou adresu pobytu, případně, že má na území ČR nějaké známé. Žalobce trvá na tom, že z žalobou napadeného rozhodnutí není seznatelné, z jakého důvodu by nestačilo umístění žalobce do pobytového střediska, případně uložení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu a ponechat obstarání ubytování v režii žalobce.

Dále žalobce namítal, že není dostatečně odůvodněna délka trvání jeho zajištění. Žalovaný se totiž zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení lhůty přiměřené. Žalobce trvá na tom, že doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle. V rozhodnutí tedy nemá být uvedeno, jak dlouho je možné žalobce držet v zařízení, ale jak dlouho je nezbytné jej držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle. Rovněž žalobce poukázal na skutečnost, že je zmatečný výpočet délky zajištění žalobce, neboť sám žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že „cizincem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu podaná účelově s cílem oddálit jeho vyhoštění z ČR“, přičemž

k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o azyl pro její zjevnou nedůvodnost je zákonem o azylu stanovena lhůta 30 dnů. Žalobce tedy považuje za zmatečné, že žalovaný při výpočtu doby zajištění žalobce kalkuluje s 90 dny jako s polovinou standardní zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce tedy trval na tom, že žalovaný mohl stanovit délku zajištění podstatně kratší s tím, že v případě, pokud by se ukázalo, že žádost žalobce není zjevně nedůvodná, by ji mohl přiměřeně prodloužit.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že bylo prokázáno, že by žalobce mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. Žalobce svým jednáním opakovaně porušil právní předpisy České republiky, když svévolně neoprávněně pobýval na území České republiky a z jejího území nevycestoval, třebaže mu bylo uloženo vyhoštění, čímž mařil výkon tohoto správního rozhodnutí. Skutečnost, že nevycestoval, odůvodňoval žalobce krádeží cestovního dokladu. Tento doklad však byl správním orgánům následně předložen. Žalovaný tedy trvá na tom, že tvrzení o krádeži bylo zcela nepravdivé a žalobce se snažil správní orgán oklamat. Žalovaný trvá na tom, že je zřejmé, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že opětovně zmaří výkon správního vyhoštění, když z jeho jednání jasně vyplynulo, že nemá v úmyslu z České republiky vycestovat. Žalovaný trvá na tom, že žalobce opakovaně a zcela vědomě porušoval platné právní předpisy.

Žalovaný dále zdůraznil, že nelze pominout skutečnost, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je podaná účelově, pouze s cílem oddálit možnost vyhoštění z území České republiky, když o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po několika měsících nelegálního pobytu na území České republiky a po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný trval na tom, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Dále žalovaný uvedl, že trvá na tom, že uvedl dostatečné důvody pro omezení osobní svobody žalobce a potřebu jeho izolace od ostatní společnosti, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti. K vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu dle žalovaného postačují již samotné důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný v předmětném řízení zjistil existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí vážného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respektování právního řádu České republiky.

Délku trvání zajištění považuje žalobce za zcela dostatečně odůvodněnou a poukázal současně na skutečnost, že ve vztahu k délce zajištění má správní orgán možnost správního uvážení při respektování stanovených zákonných podmínek. Zdůraznil, že v daném případě míra správního uvážení nevybočila z obvyklých mezí v obdobných případech.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť

žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti týkající se odůvodnění skutečnosti, že žalobce naplnil důvod pro rozhodnutí o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

V citovaném ustanovení je uvedeno, že Ministerstvo vnitra ČR může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Žalovaný se otázkou, zda se lze důvodně domnívat, že žalobce by v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že dospěl k závěru, že žalobce by takové nebezpečí představovat mohl na základě skutečností, že vstoupil a pobýval na území České republiky nelegálně, a to do listopadu 2015, a ode dne 5.1.2016 také mařil rozhodnutí o správním vyhoštění, když mu bylo uloženo správní vyhoštění a toto rozhodnutí vědomě nerespektoval. Dále spatřoval důvody pro obavy, že žalobce bude ohrožovat veřejný pořádek ve skutečnosti, že v minulosti se pokoušel klamat správní orgány a pokoušel se vyhnout realizaci správního vyhoštění. Na základě těchto skutečností dospěl správní orgán k závěru, že žalobce porušoval platné právní předpisy a svým chováním zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat. V této skutečnosti pak žalovaný spatřoval důvodnost domněnky, že žalobce v případě, že by byl propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Soud konstatuje, že v daném případě považuje výše uvedené odůvodnění obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí za dostačující pro závěr žalovaného, že žalobce by mohl v případě, že by byl propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný tak dle soudu dostačujícím způsobem odůvodnil naplnění podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ve vztahu k obavě z porušení veřejného pořádku ze strany žalobce.

Tuto námitku tedy soud neshledal jako důvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce nemožnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu.

Z již výše citovaného ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu je kumulativní podmínkou pro možnost zajištění cizince. V ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu je uvedeno, že zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Ve vztahu k možnosti aplikace zvláštních opatření na žalobce žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl pouze, že „z jeho výpovědi je také zřejmé, že na území ČR nikoho nemá a nemá ani žádnou adresu pobytu“. Z uvedené skutečnosti dospěl žalovaný k závěru, že uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné.

K této otázce se pak žalovaný ve vyjádření k žalobě nikterak nevyjádřil.

Soud na tomto místě musí konstatovat, že závěr žalobce, že zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu by v daném případě nebyla účinná, není v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vůbec zdůvodněno. Konstatování skutečnosti, že žalobce na území České republiky nikoho nemá a nemá ani žádnou adresu pobytu dle soudu nemá žádný vztah k posouzení otázky, zda by nebylo účinné zvláštní opatření spočívající v rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti žalobce zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem či v rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Ve výše uvedené skutečnosti spatřuje souladu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Uvedenou námitku tedy shledal soud jako důvodnou.

Dále žalobce namítal, že délka doby trvání jeho zajištění byla nedostatečně a nesprávně odůvodněna, neboť doba trvání zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle.

Nejdříve se soud zabýval otázkou, zda je délka doby trvání zajištění přezkoumatelným způsobem odůvodněna. V tomto směru soud dospěl k závěru, že na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí je zcela přezkoumatelně odůvodněna délka trvání zajištění žalobce. Žalovaný odvodil dobu trvání zajištění předpokládanou dobou trvání jednotlivých fází řízení. Takové odůvodnění dle soudu vyhovuje požadavku přezkoumatelnosti úvah správního orgánu ohledně doby trvání zajištění.

Následně se zabýval soud otázkou, zda samotná délka zajištění žalobce byla stanovena v souladu s právními předpisy a zjištěným skutkovým stavem. Žalovaný stanovil délku zajištění na 110 dnů. Tato délka nepřesahuje maximální dobu možného zajištění, která je v ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena na 120 dnů. Při stanovení délky zajištění žalovaný vycházel mimo jiné ze skutečnosti, že ve věci mezinárodní ochrany lze předpokládat ukončení řízení ve lhůtě 90 dnů, což je polovina standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu stanovené v § 27 odst. 1 zákona o azylu. Ovšem lhůta šesti měsíců k vydání rozhodnutí se vztahuje na případy, kdy není shledána žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodná. V ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu je uvedeno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského

zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Samotný žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 3 uvedl: „Správní orgán nemůže rovněž pominout skutečnost, že cizincem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu podaná účelově, pouze s cílem oddálit možnost svého vyhoštění z území ČR, když o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po několika měsících nelegálního pobytu na území ČR, poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Je zřejmé, že před příchodem do ČR pobýval na území Maďarska, kde o mezinárodní ochranu mohl také požádat. Z výpovědi jmenovaného nevyplynulo naprosto nic, co by jmenovanému nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu.“ Žalovaný tedy při popisu skutkového stavu týkajícího se žalobce popsal v samotném žalobou napadeném rozhodnutí skutečnosti, které odpovídají důvodům, pro které by mohla žalobcova žádost o mezinárodní ochranu být posouzena jako zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu.

Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že při aplikaci a výkladu zákona o azylu je nutno postupovat v souladu s právními předpisy EU, které byly do předmětného zákona implementovány. Takovým předpisem je mimo jiné i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. V čl. 9 odst. 1 uvedené směrnice je uvedeno, že žadatel musí být zajištěn pouze po co nejkratší dobu a pokud přetrvávají důvody pro zajištění. Při stanovení doby trvání zajištění dle § 46a zákona o azylu je tedy nutno přihlížet právě k tomu, aby doba zajištění byla stanovena na nejkratší dobu nezbytnou k dosažení účelu zajištění.

V daném konkrétním případě žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že podanou žádost o mezinárodní ochranu považuje za účelovou a v odůvodnění rozhodnutí popsaný skutkový stav odpovídá charakteristice žádosti, která v souladu s § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu může být vyhodnocena jako zjevně nedůvodná. V takové situaci však soud považuje za nepřipustné, aby žalovaný při stanovení délky doby trvání zajištění vycházel ze lhůty stanovené v § 27 odst. 1 zákona o azylu pro vydání rozhodnutí o žádostech o mezinárodní ochranu, které nebyly shledány jako zjevně nedůvodné. Za situace, kdy sám žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zjevnou nedůvodnost žádosti o azyl naznačuje, musí při stanovení doby trvání zajištění vycházet ze lhůty pro vydání rozhodnutí o zjevně nedůvodné žádosti, která je v § 27 odst. 5 zákona o azylu stanovena na 30 dnů. Teprve v případě, že by v průběhu řízení došlo ke zjištění, že žádost cizince o mezinárodní ochranu zjevně nedůvodná není, mohl by žalovaný dobu zajištění žalobce v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužit novým rozhodnutím. Ve skutečnosti, že tak žalovaný nepostupoval, spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené soud výrokem ad I. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení a nezákonnost a vrátil věc žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce byl v projednávané věci plně úspěšný, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 8 228,- Kč, která se skládá z částky 6 200,- Kč za dva

úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. [převzetí věci a podání návrhu podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013,], z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,-Kč a z částky 1 428,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 16. března 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová